

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 831/2014-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. mája 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészáros (sudca spravodajca) prerokoval prijatú sťažnosť obchodnej spoločnosti ALMEDIA spol. s r. o., M. R. Štefánika 3504, Trebišov, právne zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Brázdilom, Advokátska kancelária Brázdil & Brázdilová, Trhová 1, Zvolen, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Er 392/08 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Er 392/08 p o r u š i l základné právo obchodnej spoločnosti ALMEDIA spol. s r. o., na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Obchodnej spoločnosti ALMEDIA spol. s r. o., p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice I p o v i n n ý vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Košice I j e p o v i n n ý uhradiť obchodnej spoločnosti ALMEDIA spol. s r. o., trovy konania v sume 518,76 € (slovom päťstoosemnásť eur a sedemdesiatšesť

centov) na účet jej advokáta JUDr. Jozefa Brázdila, Advokátska kancelária Brázdil & Brázdilová, Trhová 1, Zvolen, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 831/2014-10 z 26. novembra 2014 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť obchodnej spoločnosti ALMEDIA spol. s r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), v časti, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Er 392/08 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Ku skutkovému stavu sťažovateľka uviedla najmä, že:

„(...) Dňa 28. 12. 2007 sme ako oprávnený podali návrh na výkon exekúcie na exekútorskom úrade súdneho exekútora JUDr. Bartolomeja Jakubčáka(...) na základe exekučného titulu - vykonateľný rozsudok Okresného súdu Trebišov č. 10Cb 108/94-64 zo dňa 4. 3. 1996, právoplatný dňom- 28. 3. 1996, vykonateľný dňom 13. 4. 1996. Predmetom konania bolo vymoženie istiny 128.327,36 Sk plus príslušenstvo vo výške 5.782,-Sk, spolu 134.109,36 Sk /4.451,60,-EUR. Dňa 27. 3. 2008 vydal Okresný súd Košice I. poverenie na výkon exekúcie, ktorým sa začalo exekučné konanie na základe návrhu na výkon exekúcie podaného našou spoločnosťou ako oprávneným proti povinnému: Správa záväzkov a pohľadávok, Tatranská 25, Košice, ako právnym nástupcom NsP Trebišov.

Tohto času je spis znova na prvostupňovom súde. Upozorňujeme, že Exekučný poriadok v ust. § 50 ods. 2 ukladá súdu lehotu 60 dní na rozhodnutie. Táto lehota bola

súdmi oboch stupňov viacnásobne prekročená, pretože dosiaľ nie je ani po 6 rokoch konania právoplatne rozhodnuté o námietkach. (...)

Dlhodobou nečinnosťou(...) Okresného súdu Košice I. v období od júla 2008 do 14. 10. 2010 súd nekonal 2 roky a 3 mesiace; od novembra 2010 do 10. 8. 2011 spolu 8 mesiacov nečinnosti, od októbra 2013 do marca 2014 cca 6 mesiacov nečinnosti(...)“ došlo podľa sťažovateľky v napadnutom konaní k zbytočným prieťahom.

Pokiaľ ide o zložitosť veci, sťažovateľka uviedla, že „(...) 1/ právna a skutková náročnosť kauzy: Je zrejmé, že pokiaľ samotný právny predpis Exekučný poriadok ukladá exekučnému súdu lehotu na rozhodnutie o námietkach maximálne 60 dní, je daný záujem na včasnom rozhodnutí v exekučných veciach tak, aby následne mohol exekútor konať vo veci vymožením pohľadávky pre oprávneného. Nemožno ani tvrdiť, že by išlo o skutkovo alebo právne mimoriadne náročnú vec.

2/ správanie sa účastníka konania: my ako účastník konania sme našim postupom žiadne prieťahy nespôsobili, odvolania či vyjadrenia sme podávali v zákonných lehotách.

3/ postup samotného súdu: (...) prvostupňový súd konal vo veci, vydal rozhodnutia ktoré neboli efektívne, pretože ich opakovane odvolací súd zrušil, prvýkrát vec vrátil ako vec predčasne podanú /kvôli nedoručeniu odvolania druhému účastníkovi konania/ a po druhýkrát odvolací súd prvostupňové rozhodnutie zrušil pre nedostatočne zistený skutkový stav(...)“.

Sťažovateľka sa domáha aj priznania primeraného zadostučinenia, pretože: „Domnievame sa, že v prípade rozhodnutia o vyhovení sťažnosti a konštatovaní porušenia ústavných práv zo strany súdu nám patrí aj primerané finančné zadostučinenie. Za primerané zadostučinenie považujeme sumu 3.500 €. Výška zadostučinenia je determinovaná dlhodobým porušením práv(...) voči Okresnému súdu Košice I. peňažné zadostučinenie vo výške 2.000 €(...)“

Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sa sťažovateľka domáha toho, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Postupom Okresného súdu Košice I. v konaní sp. zn. 37Er 392/08 (...) bolo porušené ústavné právo sťažovateľa garantované v čl. 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov(...)

Okresnému súdu Košice I. vo veci sp. zn. 37Er 392/08 sa prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie v sume 2.000 € voči Okresnému súdu Košice I., ktoré je povinný vyplatiť Okresný súd Košice I. sťažovateľovi v lehote 1 mesiac od právoplatnosti rozhodnutia.

(...) Okresný súd Košice I. [je] povinní nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 340,90 € na účet jeho právneho zástupcu, advokáta JUDr. Jozefa Brázdila(...) do 1 mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia.“

3. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedom, listom sp. zn. Spr. 4/14 z 19. decembra 2014 a právny zástupca sťažovateľky stanoviskom k vyjadreniu okresného súdu z 5. januára 2015.

3.1 Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedol chronológiu úkonov vykonaných súdom v danej veci a dodal tieto relevantné skutočnosti:

„(...) Na základe(...) procesného postupu Okresného súdu Košice I som zistil, že pri rozhodovaní o námietkach proti exekúcii sa vyskytli dlhšie obdobia, v ktorých bol súd nečinný a ktoré z pohľadu účastníka konania možno hodnotiť ako prieťahy v konaní. Tieto prieťahy však neboli spôsobené subjektívnym zavinením súdnych úradníkov, ale v dôsledku značného pracovného zaťaženia exekučného úseku. Iné okolnosti, ktoré mohli mať vplyv na celkovú dĺžku konania som nezistil. (...)

Netrvám na tom, aby ústavný súd nariadil vo veci prejednania sťažnosti verejné pojednávanie.“

3.2 Právny zástupca sťažovateľky vo svojom podaní k vyjadreniu predsedu okresného súdu zaujal toto stanovisko:

„(...) Z obsahu vyjadrenia OS Košice I zo dňa 19.12.2014 vyplýva, že obdobia nečinnosti nastali tak, ako sme ich my uviedli v ústavnej sťažnosti, t. j. nečinnosť prvostupňového súdu - Okresného súdu Košice I: v období od júla 2008 do 14.10.2010 súd nekonal 2 roky a 3 mesiace; od novembra 2010 do 10.8.2011 spolu 8 mesiacov nečinnosti,

od októbra 2013 do marca 2014 cca 6 mesiacov nečinnosti;(...) Podanie ústavnej sťažnosti ako aj uplatnených finančných zadosťučinení považujeme za dôvodné.

Súhlasíme s tým, aby vec bola rozhodnutá aj bez nariadenia ústneho pojednávania.“

4. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 37 Er 392/08:

Dňa 8. februára 2008 sťažovateľka podala na okresnom súde žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti Správe záväzkov a pohľadávok - právnej nástupkyňi NsP Trebišov (ďalej len „povinná“). Sťažovateľka sa domáhala vymoženía finančnej sumy 128 327,36 Sk spolu s trovami predchádzajúceho konania a trov exekučného konania na základe rozsudku Okresného súdu Trebišov č. k. 10 Cb 108/94-64 zo 4. marca 1996. Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 37 Er 392/08.

Dňa 27. marca 2008 vyššia súdna úradníčka okresného súdu poverila súdneho exekútora JUDr. Bartolomeja Jakubčáka vykonaním exekúcie.

Dňa 8. apríla 2008 súdny exekútor upovedomil povinnú o začatí exekúcie.

Dňa 13. mája 2008 súdny exekútor doručil okresnému súdu námietky povinnej proti exekúcii.

Dňa 20. júna 2008 okresný súd uznesením č. k. 37 Er 392/08-21 námietkam povinnej proti exekúcii vyhovel.

Dňa 7. júla 2008 sťažovateľka podala odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 37 Er 392/08-21.

Dňa 14. októbra 2010 bol spis predložený Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“), aby rozhodol o opravnom prostriedku sťažovateľky zo 7. júla 2008.

Dňa 28. októbra 2010 krajský súd uznesením č. k. 11 Co 70/2010-28 vec vrátil okresnému súdu, pretože bola predložená predčasne (odvolanie nebolo zaslané ostatným účastníkom konania).

Dňa 29. novembra 2010 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 3. januára 2011 súd zaslal odvolanie sťažovateľky zo 7. júla 2008 povinnej s tým, že do 10 dní sa k tomuto môže vyjadriť.

Dňa 7. februára 2011 sa povinná vyjadrila k uvedenému odvolaniu.

Dňa 10. augusta 2011 bol spis opätovne predložený krajskému súdu, aby rozhodol o odvolaní sťažovateľky zo 7. júla 2008.

Dňa 25. septembra 2013 krajský súd uznesením č. k. 16 Co 42/2011-51 zrušil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodovanie.

Dňa 17. októbra 2013 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 21. júla 2014 bolo do spisu založené upozornenie predsedu okresného súdu, z ktorého vyplynulo, že pri „kontrola sťažnosti som zistil, že v predmetnej veci nebol urobený žiadny úkon od 17.10.2013 až doposiaľ“.

Dňa 1. augusta 2014 súd požiadal Okresný súd Trebišov o zaslanie súvisiacich spisov.

Dňa 2. augusta 2014 Okresný súd Trebišov reagoval na žiadosť okresného súdu.

Dňa 28. októbra 2014 okresný súd uznesením č. k. 37 Er 392/08-65 námietkam povinnej proti exekúcii vyhovel.

Dňa 20. novembra 2014 sťažovateľka podala odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 37 Er 392/08-65.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či vo veci o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 37 Er 392/08 dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov(...)

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie

účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od právnej alebo skutkovej zložitosti veci. Napokon ani predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení nepoukázal na skutkovú alebo právnu zložitost' predmetnej veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu závažnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prieťahom, teda doterajšia dĺžka napadnutého konania nebola vyvolaná správaním sťažovateľky.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a v prvom rade v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna a neefektívna (nesústredená) činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (napr. IV. ÚS 22/02, III. ÚS 103/09).

Pokiaľ ide o postup okresného súdu, ústavný súd konštatuje, že okresný súd bol v napadnutom konaní bez akýchkoľvek zákonných alebo iných relevantných dôvodov opakovane nečinný alebo neefektívne činný, konkrétne od 7. júla 2008 do 3. januára 2011 (dva roky a päť mesiacov), od 7. februára 2011 do 10. augusta 2011 (šesť mesiacov) a od 17. októbra 2013 do 1. októbra 2014 (jedenásť mesiacov). Uvedená nečinnosť alebo neefektívna činnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas minimálne troch rokov a desiatich mesiacov súd nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka ako navrhovateľka v predmetnej veci počas

súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). K uvedenej nečinnosti, resp. k neefektívnej činnosti, a teda k zbytočným prieťahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale v dôsledku postupu súdu. Na „značné pracovné zaťaženie exekučného úseku“, na ktoré v danej veci poukázal okresný súd, nebolo možné prihliadať. Ústavný súd už v podobných súvislostiach viackrát vyslovil (pozri napr. I. ÚS 23/03 a v ňom cit. predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prieťahy, a to len v tom prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí - a teda vykonanie spravodlivosti - bez zbytočných prieťahov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na farchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na dlhodobo obmedzené personálne kapacity príslušných súdov (pozri napr. I. ÚS 119/03). Okrem uvedeného ústavný súd opakovane zdôraznil, že pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, posudzoval postup súdu, a nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu vybavujúceho danú vec. Preto pri posudzovaní odôvodnenosti sťažnosti nemožno prihliadnuť na skutočnosti označované ako objektívne vo vyjadrení okresného súdu (I. ÚS 6/06).

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. Vzhľadom na to, že 28. októbra 2014 okresný súd uznesením č. k. 37 Er 392/08-65 vo veci rozhodol, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľka požadovala priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 000 €, keďže podľa nej „*výška zadosťučinenia je determinovaná dlhodobým porušením práv*“.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľku. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať jej aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti a s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľky, najmä na dlhodobú nečinnosť okresného súdu, považuje za primerané vo výške 2 000 €.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a spísanie ústavnej sťažnosti z 3. marca 2014 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 5. januára 2015). Za dva úkony vykonané v roku 2014 patrí odmena v sume dvakrát po 134 € a režijný paušál

dvakrát po 8,04 € a za jeden úkon vykonaný v roku 2015 patrí odmena v sume 139,83 € a režijný paušál 8,39 € (v zmysle § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú sumu 432,30 €, pričom k uvedenej sume bolo treba pripočítať 20 % DPH, teda sumu 86,46 €, t. j. trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú celkove sumu 518,76 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľky rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2015